

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D. v právní věci **žalobce: N. H.**, nar. „X“, státní příslušnost Afghánistán, zajištěn v Zařízení pro zajištění cizinců Bálková, Tis u Blatna, PSČ 331 65, zastoupeném Mgr. Ing. Jakubem Backem, advokátem se sídlem v Praze 10 – Vršovice, ul. Sevastopolská č. p. 378/16, PSČ 101 00, proti **žalované: Policie ČR, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje**, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, se sídlem v Ústí nad Labem, ul. Masarykova č. p. 27, PSČ 400 01, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 19. 1. 2017, č. j. KRPU-242901-57/ČJ-2016-040022-SV-CV,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se v žalobě podané dne 26. 1. 2017, tedy v zákonem stanovené lhůtě, ve znění jejího doplnění dne ze dne 6. 2. 2017 prostřednictvím ustanoveného právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalované Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 19. 1. 2017, č. j. KRPU-242901-57/ČJ-2016-040022-SV-CV, kterým bylo podle ust. § 129 odst. 6 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), rozhodnuto o prodloužení doby zajištění žalobce za účelem jeho předání podle právního předpisu Evropské unie, a to o 36 dnů, kdy původně stanovená doba zajištění byla stanovena rozhodnutím žalované ze dne 25. 11. 2016, č. j. KRPU-242901-16/ČJ-2016-040022-SV-CV, na 30 dnů od okamžiku omezení osobní svobody žalobce, k čemuž došlo dne 25. 11. 2016, a prodloužena

rozhodnutím žalované ze dne 23. 12. 2016, č. j. KRPÚ-242901-45/ČJ-2016-040022-SV-CV, o 30 dnů.

V žalobě namítl, že zajištění žalobce je nezákonné pro odmítnutí jeho přijetí ze strany Norska. Žalobce uvedl, že dne 6. 12. 2016 norská strana odmítla převzít svou příslušnost, čímž její příslušnost podle Nařízení Evropského parlamentu a rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „dublinké nařízení“), zanikla. Žalobce se domnívá, že se Norsko negativně vyjádřilo o jeho převzetí, neboť byl v minulosti z Norska násilně deportován. Žalobce připomněl čl. 28 dublinkého nařízení, podle něhož *„zajištění musí být co nejkratší a nesmí trvat déle než po dobu, která je nezbytná k náležitému provedení požadovaných správních řízení do doby provedení přemístění podle tohoto nařízení.“* Žalobce se domnívá, že správní orgán má povinnost zajištěnou osobu okamžitě propustit v případě, že dožádaný stát převzetí zajištěné osoby odmítl. Správní orgán nesmí přistoupit k taktice „přesvědčování“ dožádaného státu, ale musí na odpadnutí důvodu zajištění cizince reagovat okamžitým ukončením zajištění. Žalobce se domnívá, že Norsko bylo jediným státem, který jej mohl přijmout, neboť jeho přijetí do Maďarska nebylo možné pro systematické nedostatky v maďarském azylovém řízení. Žalobce namítal nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro neposouzení přijatelnosti předání žalobce do Norska. V napadeném rozhodnutí se totiž žalovaná nezabývala tím, zda v Norsku nejsou dány systematické nedostatky v azylovém řízení, které by bránily jeho předání do tohoto státu. V této souvislosti žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2015, č. j. 1 Azs 248/2014 – 27, přičemž podle žalobce je taková úvaha nutná i v případě zajištění podle ust. § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Žalobce dále odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2012, č. j. 7 As 79/2010 – 166, v němž se řeší potřeba tematizace přijatelnosti účelu zajištění v souvislosti s překážkami správního vyhoštění. Podle žalobce se nelze zabývat překážkami předání, pouze pokud je jejich existence nějakým způsobem doložena. Podle čl. 3 odst. 2 dublinkého nařízení je správní orgán povinen se vypořádat s obecnou možností předání, neboť pouze předání do státu, v němž neexistují systematické nedostatky, může být zákonným důvodem pro zajištění. V této souvislosti žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 8. 2016, č. j. 1 Azs 91/2016 – 27, v němž se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou posouzení zákonnosti zajištění cizince za účelem předání do státu příslušného pro vyřízení žádosti o mezinárodní ochranu. Žalobce dále namítal nezákonnost doby zajištění, neboť v napadeném rozhodnutí bylo uvedeno, že dne 14. 12. 2016 byla Norsku zaslána druhá žádost o převzetí žalobce a lhůta pro odpověď byla stanovena do 28. 12. 2016. Dne 17. 1. 2017 žalovaná obdržela informaci, že Norsko souhlasilo s převzetím žalobce a dovodila z toho, že lhůta pro realizaci předání končí dne 28. 2. 2017. S tímto závěrem se žalobce neztotožňuje a odkazuje na čl. 28 odst. 3 dublinkého nařízení, podle kterého musí být doba zajištění co nejkratší. Žalobce se domnívá, že nevyjádření se Norska ve stanovené dvou týdenní lhůtě, vede k nastoupení domněnky souhlasu s převzetím žalobce. Lhůta k realizaci předání žalobce tak uplyne dne 8. 2. 2017. Vzhledem k tomu, že žalovaná zajištění prodloužila až do 28. 2. 2017, zatížila své rozhodnutí vadou nezákonnosti. Závěrem žalobce navrhl, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a přiznal žalobci náhradu nákladů řízení.

Žalovaná k výzvě soudu předložila v rámci soudního řízení evidovaného pod sp. zn. 78A 35/2016 ve věci žaloby žalobce proti rozhodnutí o jeho zajištění správní spis a k předmětnému soudnímu řízení pak doplnila další spisový materiál a písemné vyjádření

k žalobě, v němž navrhla zamítnutí žaloby. Žalovaná uvedla, že dne 30. 11. 2016 zaslal správní orgán vedoucí dublinské nařízení za českou stranu žádost o přijetí žalobce zpět do Norska norským orgánům. Dne 6. 12. 2016 sice Norsko na žádost prvotně odpovědělo negativně, avšak zároveň potvrdilo informace o manželce a dětech žalobce v Norsku. Jelikož žalobce následně zaslal správnímu orgánu žádost o sloučení se svou rodinou v Norsku, kterou obdržel dne 13. 12. 2016, byla proto norské straně zaslána opětovná žádost o posouzení přijetí žalobce zpět do Norska. Norská strana dne 22. 12. 2016 odpověděla, že posoudí opětovně podanou žádost, pokud obdrží od manželky žalobce čestné prohlášení, k čemuž žalovaná podotkla, že v daném případě se tedy jedná o sloučení rodiny na výslovnou žádost žalobce. Dne 17. 1. 2017 obdržela česká strana souhlas Norska s převzetím žalobce v rámci dublinského nařízení a od tohoto data má 6 týdnů na předání žalobce do příslušného členského státu, kterým je Norsko. Žalovaná dále uvedla, že dne 6. 2. 2017 obdržela v kopii žádost o provedení transferu, v níž bylo uvedeno, že žalobce má být dne 15. 2. 2017 eskortován na Letiště Václava Havla a letecky transferován do Norska. Žalovaná se domnívá, že v napadeném rozhodnutí na základě jí známých skutečností posoudila norské poměry z hlediska azylové problematiky a jeho případné systematické nedostatky, čímž naplnila požadavky jí kladené čl. 3 odst. 2 dublinského nařízení. Závěrem žalovaná uvedla, že postupovala zcela v souladu s dublinským nařízením a právními předpisy České republiky, a rozhodnutí náležitě odůvodnila.

V replice ze dne 17. 2. 2017 právní zástupce žalobce k vyjádření žalované k žalobě uvedl, že z jejího vyjádření vyplývá přesvědčení žalované, že předání žalobce do Norska je realizováno z jeho vlastní iniciativy, což může ospravedlnit samotné zajištění. Žalovaná ovšem zaměňuje dva odlišné instituty, jímž jednak je předání do jiného členského státu a jednak zajištění za účelem výkonu předání. Žalobce přitom sám nepopírá, že k jeho předání do Norska by mělo dojít z jeho iniciativy, když sám má zájem na tom, aby jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany byla řešena Norskem. Zajištění za účelem předání jinému členskému státu podle ust. § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je však výjimečným opatřením, přičemž podmínky, které musí být splněny, nelze vykládat extenzivně. Dle žalobce sama žalovaná dala najevo, že zajištění žalobce je zbytečné, neúčelné, a tudíž nezákonné, neboť žalobce se svým předáním do Norska souhlasil, a další trvání zajištění tak nelze ospravedlnit. Podle žalobce u něj neexistuje vážné nebezpečí útěku, neboť by při předávacím řízení rád a ochotně spolupracoval. Žalobce se domnívá, že žalovaná ignorovala čl. 28 odst. 3 dublinského nařízení a nesprávně vyhodnotila absenci norské odpovědi v zákonné dvou týdenní lhůtě.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) a s ust. § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců bez jednání, neboť žalovaná s tímto postupem výslovně souhlasila a žalobce nenavrlh ve lhůtě 5 dnů od podání žaloby konání soudního jednání k projednání věci.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v ust. § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třiceti denní lhůty po doručení napadeného rozhodnutí dle ust. § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit.

Bez návrhu žalobce pak musí soud přihlídnout pouze k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle ust. § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci ovšem zjištěny nebyly.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu, zevrubném prostudování obsahu správního spisu, který k výzvě soudu předložila žalovaná, a zejména pak žalobou napadeného rozhodnutí, dospěl soud k závěru, že předmětná žaloba je nedůvodná, a to i přes žalobcovu argumentaci údajnou absencí zdůvodnění přijatelnosti předání žalobce do jiného členského státu Evropské unie, konkrétně do Norska.

Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Z úředního záznamu o zajištění cizince ze dne 24. 11. 2016 bylo zjištěno, že žalobce byl podle ust. § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky (dále jen „zákon o Policii“), zajištěn dne 24. 11. 2016 v 05:00 hod., na silnici E55 u obce Cínovec, neboť byl důvod se domnívat, že cizinec neoprávněně vstoupil na území České republiky nebo zde neoprávněně pobývá. Žalobce byl nalezen v kamionu srbské MPZ v úkrytu bez cestovních dokladů. Dne 24. 11. 2016 v 16:00 hod., bylo zajištění žalobce překvalifikováno na zajištění podle ust. § 27 odst. 2 zákona o Policii.

Z protokolu o vyjádření účastníka správního řízení ze dne 25. 11. 2016 soud zjistil, že žalobce z Afghánistánu odešel do Iránu, kde pobýval asi 15 dní. Za pomoci převaděčů odjel malou dodávkou do Turecka, kde pobýval také asi 15 dní. Na nafukovacím člunu ho převezli do Řecka, kde pobýval asi 3 měsíce na Řecko Makedonské hranici. Za pomoci převaděčů se mu podařilo dostat se do Makedonie a pak pokračoval dál do Srbska a Maďarska, kde byl na hranicích kontrolován, zde mu sejmuli i otisky prstů a zavřeli ho na 28 dní do azylového tábora. Dále žalobce uvedl, že o azyl v Maďarsku údajně nežádal, když mu stále slibovali, že ho odvezou do Budapešti, což se ale nestalo, neboť byl deportován zpět do Srbska. V Srbsku pobýval 3 měsíce v Bělehradě, kde v tzv. „Afgán parku“ získal kontakt na převaděče, který ho odvedl ke kamionu, odkryl plachtu a po žebříku vylezl on i další nahoru. Cesta, na kterou si vydělal pronajímáním bytu v zemi svého původu, ho stála 6.000,-Euro, s tím, že cílem jeho nynější cesty bylo Německo, v němž chtěl požádat o azyl. Dále žalobce uvedl, že cestovní doklady ztratil po cestě. Na otázku, zda si je vědom, že jako žadatel o azyl v Maďarsku měl zůstat v azylovém táboře, žalobce odpověděl, že ho sami po 28 dnech deportovali do Srbska. Dále žalobce uvedl, že v Norsku má ženu a dvě děti, s nimiž tam žil od roku 2010 do roku 2015. Jelikož na začátku správního řízení ovšem uvedl, že je svobodný, tak následně nebyl jejich svazek uznán norskými orgány a on byl deportován do Afghánistánu. Jako překážku, která by mu bránila ve vycestování, žalobce uvedl, že jeho strýc pracuje pro Taliban, a protože s ním má spory, obává se, že by mu v případě návratu do země původu hrozilo nebezpečí.

Z oznámení o zahájení správního řízení ze dne 25. 11. 2016, č. j. KRPU-242901-8/ČJ-2016-040022-SV-CV, vyplývá, že dne 24. 11. 2016 bylo správním orgánem zjištěno porušení zákona o pobytu cizinců. Správní řízení ve věci rozhodnutí o povinnosti opustit území bylo zahájeno na základě skutečnosti, že žalobce vstoupil a pobýval nejméně dne 24. 11. 2016 v 04:55 hod. na území České republiky bez cestovního dokladu a platného víza či oprávnění k pobytu, proto bylo rozhodnuto podle ust. § 50a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců ve spojení s ust. § 46 odst. 1 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), o zahájení správního řízení. Oznámení bylo žalobcem vlastnoručně podepsáno na obou stranách rozhodnutí a to za přítomnosti tlumočníka, jak je zřejmé z jeho

vlastnoručního podpisu na uvedeném rozhodnutí. Žalobce také svým podpisem stvrdil, že dne 25. 11. 2016 převzal stejnopis tohoto oznámení.

Ze systému SIS bylo zjištěno, že osoba žalobce je vedena jako nežádoucí cizinec a ze systému Schengenský IS II bylo zjištěno, že žalobci je zakázán vstup do schengenského prostoru, neboť je osobou nežádoucí či představuje bezpečnostní riziko a účelem je zabránit mu ve vstupu, pohybu či pobytu na území schengenského prostoru.

Ze správního spisu dále vyplývá, že Norsko bylo informováno o zahájení řízení se žalobcem a byla mu stanovena lhůta do 14. 12. 2016, v níž se mělo vyjádřit k přijetí žalobce zpět na své území. Dne 14. 12. 2016 byla žalovaná informována o tom, že Norsko dne 6. 12. 2016 na žádost o přijetí žalobce zpět na své území odpovědělo negativně. Žalobce zaslal správnímu orgánu dne 13. 12. 2016 žádost o sloučení se svou rodinou v Norsku, a proto správní orgán zaslal Norsku žádost o znovuposouzení přijetí žalobce zpět na území Norska. Lhůta pro odpověď byla stanovena do 28. 12. 2016, avšak pro vyhodnocení žaloby jako nedůvodné je podstatný fakt, vyplývající ze správního spisu, a to že dne 22. 12. 2016 norská strana odpověděla, že svou odpovědnost opětovně zváží, pokud jí bude doručeno písemné prohlášení družky žalobce. Správní orgán proto požádal žalovanou o prodloužení zajištění žalobce v souladu s ust. § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců z důvodu probíhajícího dublinského řízení. Doba zajištění žalobce byla rozhodnutím žalované ze dne 23. 12. 2016, č. j. KRPU-242901-45/ČJ-2016-040022-SV-CV prodloužena o 30 dnů. Dne 17. 1. 2017 norská strana oznámila, že souhlasí s přijetím žalobce zpět na své území. Správní orgán proto požádal žalovanou o prodloužení zajištění žalobce v souladu s ust. § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, a to nejdéle do 28. 2. 2017, za účelem jeho předání do Norska.

Podle ust. § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. 1. 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i provázeného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky. Podle odst. 2 o zajištění policie neprodleně sepíše záznam obsahující údaje o totožnosti zajištěného cizince, datu, čase a místu zajištění a důvod předání nebo průvozu. Podle odst. 3 nelze-li předání cizince nebo dokončení jeho průvozu uskutečnit ve lhůtě do 48 hodin, a jde-li o průvoz leteckou cestou podle § 152 ve lhůtě do 72 hodin, policie v řízení o zajištění cizince za účelem jeho předání nebo průvozu vydá rozhodnutí, které je prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné. Podle odst. 4 policie rozhodne o zajištění cizince za účelem jeho předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, pouze pokud existuje vážné nebezpečí útěku. Za vážné nebezpečí útěku se zejména považuje, pokud cizinec pobýval na území neoprávněně, vyhnul se již dříve předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání. Za vážné nebezpečí útěku se dále považuje, pokud cizinec, který bude předán do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie přímo nesusledícího s Českou republikou, nemůže oprávněně samostatně do tohoto státu cestovat a nemůže uvést adresu místa pobytu na území. Podle

odst. 5 policie je oprávněna zajistit nezletilého cizince bez doprovodu, pouze je-li důvodné nebezpečí, že by mohl ohrozit bezpečnost státu či závažným způsobem narušit veřejný pořádek, a je-li to v jeho zájmu v souladu s Úmluvou o právech dítěte. Policie je oprávněna v případě důvodné pochybnosti, že jde o nezletilého cizince bez doprovodu, takového cizince zajistit do doby, než je zjištěn jeho skutečný věk. Policie zahájí úkony ke zjištění věku nezletilého cizince bez doprovodu bezodkladně po jeho zajištění. Podle odst. 6 policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy předání nebo průvozu cizince. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy předání nebo průvozu, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem předání nebo průvozu je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné. Podle odst. 7 policie je povinna jednat tak, aby byl cizinec předán nebo byl průvoz cizince územím dokončen v nejbližším možném termínu ode dne zajištění.

Podle čl. 3 odst. 2 věty první dublinského nařízení pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána.

Podle čl. 9 dublinského nařízení pokud má žadatel rodinného příslušníka, který může pobývat jako osoba požívající mezinárodní ochrany v některém členském státě, bez ohledu na to, zda tato rodina vznikla již dříve v zemi původu, je tento členský stát příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu za předpokladu, že dotčené osoby vyjádřily své přání písemně.

Podle čl. 28 odst. 3 dublinského nařízení musí být zajištění co nejkratší a nesmí trvat déle než po dobu, která je nezbytná k náležitému provedení požadovaných správních řízení do doby provedení přemístění podle tohoto nařízení. Pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, lhůta pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět nesmí překročit jeden měsíc od okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu. Členský stát, který vede řízení v souladu s tímto nařízením, požádá v těchto případech o urychlenou odpověď. Tato odpověď musí být poskytnuta do dvou týdnů od okamžiku obdržení žádosti. Není-li odpověď poskytnuta v této dvoutýdenní lhůtě, má se za to, že bylo žádosti vyhověno, což má za následek vznik povinnosti převzít nebo přijmout dotyčnou osobu zpět, včetně povinnosti zajistit její řádný příjezd. Pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, přemístění této osoby z dožadujícího členského státu do příslušného členského státu se provede, jakmile je to z praktického hlediska možné, a nejpozději do šesti týdnů od implicitního nebo explicitního vyhovění žádosti o převzetí či přijetí dotčené osoby zpět ze strany jiného členského státu nebo od okamžiku, kdy skončí odkladný účinek odvolání nebo žádosti o přezkum podle čl. 27 odst. 3. V případě, že dožadující členský stát nedodrží lhůty pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět, nebo pokud se přemístění neuskuteční ve lhůtě šesti týdnů uvedené v třetím pododstavci, nesmí být osoba dále zajištěna. Články 21, 23, 24 a 29 se použijí obdobně.

Na tomto místě soud konstatuje, že rozsudkem ze dne 12. 1. 2017, č. j. 78A 35/2016 - 47, rozhodl o zamítnutí žaloby, jejímž podáním se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 25. 11. 2016, č. j. KRPU-242901-16/ČJ-2016-040022-SV-CV, kterým bylo rozhodnuto, že žalobce se podle ust. § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, zajišťuje v zařízení pro zajištění cizinců za účelem jeho předání podle právního předpisu Evropské unie a ve smyslu ust. § 129 odst. 5 zákona o pobytu cizinců je doba trvání zajištění stanovena na 30 dnů. Rozsudkem ze dne 18. 1. 2017, č. j. 78A 41/2016 - 32, pak rozhodl soud o zamítnutí

žaloby, jejímž podáním se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 23. 12. 2016, č. j. KRPÚ-242901-45/ČJ-2016-040022-SV-CV, kterým bylo podle ust. § 129 odst. 6 zákona o pobytu cizinců rozhodnuto o prodloužení doby zajištění o 30 dnů. Rozsudky ze dne 12. 1. 2017 a 18. 1. 2017 tedy soud prvotní rozhodnutí o zajištění žalobce ani rozhodnutí o prodloužení doby zajištění neshledal nezákonným.

Soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti, jež má dle žalobce spočívat zejména ve skutečnosti, že žalovaná v žalobou napadeném rozhodnutí neposoudila přijatelnost předání žalobce do Norska a nezabývala se aktuální situací v Norsku, zejména případnými systematickými nedostatky v norském azylovém řízení. K odkazovanému rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2015, č. j. 1 Azs 248/2014 – 27, soud uvádí, že jej nelze bez dalšího aplikovat na případ žalobce, neboť se týká zák. č. 325/1999 Sb., o azylu, (dále jen „zákon o azylu“), nikoli zákona o pobytu cizinců, podle něhož byl žalobce zajištěn a následně bylo rozhodnuto o prodloužení jeho zajištění. K odkazovanému rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 12. 2011, č. j. 7 As 79/2010 – 164, (pozn. soudu - žalobcem mylně označeno jako rozsudek ze dne 25. 4. 2012, č. j. 7 As 79/2010 – 166), kterým Nejvyšší správní soud vyslovil odlišné stanovisko, než je uvedeno v rozsudku ze dne 13. 8. 2009, č. j. 2 As 22/2006 - 135, soud uvádí, že Nejvyšším správním soudem posuzovaný případ se nevztahuje na případ žalobce, neboť v rozsudku rozšířeného senátu ze dne 23. 12. 2011, č. j. 7 As 79/2010 – 164 je uvedeno, že „Lze tedy uzavřít, že správní orgán má povinnost se zabývat v řízení o zajištění cizince možnými překážkami správního vyhoštění, předání nebo vycestování tohoto cizince v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo kdy před rozhodnutím o zajištění cizince vyšly najevo. V takové situaci je správní orgán povinen možné překážky správního vyhoštění, předání nebo vycestování cizince před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a, jak již konstatoval první senát v citovaném rozsudku ze dne 15. 4. 2009, č. j. 1 As 12/2009 – 61, publikovaném pod č. 1850/2009 Sb. NSS, učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, předání nebo vycestování cizince alespoň potenciálně možné. Taková úvaha správního orgánu tedy bude nezbytná např. v případě, kdy, jako v posuzované věci, budou správnímu orgánu již v době rozhodování o zajištění cizince známy skutečnosti, pro něž by důsledkem správního vyhoštění nebo i pouhého předání, resp. nuceného vycestování cizince mohl být nepřiměřený zásah do jeho soukromého nebo rodinného života [...]. Rovněž v případě, kdy bude správnímu orgánu již před rozhodnutím o zajištění cizince zřejmé, že by zde mohly být dány důvody znemožňující vycestování cizince ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců, nebude oprávněn vydat rozhodnutí o zajištění cizince dříve, než si opatří závazné stanovisko Ministerstva vnitřní k tomu, zda je vycestování cizince možné (ve vztahu ke správnímu vyhoštění viz § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců). Ministerstvo vnitřní bude v tomto případě povinno vydat toto stanovisko neprodleně tak, aby bylo možné dodržet zmiňované zákonné lhůty pro rozhodnutí o zajištění cizince. Pokud správní orgán po předběžném zhodnocení všech jemu známých skutečností, jež by mohly vylučovat správní vyhoštění, vycestování či předání cizince, dospěje k závěru, že správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince je i přes tyto skutečnosti alespoň potenciálně možné, je oprávněn rozhodnout o zajištění cizince.“

Je tedy pravdou, že správní orgán by se měl otázkou přijatelnosti předání žadatele do jiného členského státu výslovně zabývat, avšak pouze v případě, že otázka vyplývá ze samotného správního řízení nebo je žalované z úřední činnosti známo, že v členském státě může dojít k systematickým nedostatkům, ač by se tak stát nemělo. Vzhledem k tomu,

že žádné pochybnosti o možnosti předání žalobce do Norska žalované ve správním řízení nevyvstaly, a žalované není z její úřední činnosti známo, že by v Norsku k jakýmkoliv systematickým nedostatkům docházelo, nezatížila žalovaná své rozhodnutí nepřipustnou nepřezkoumatelností, pokud se blíže nezabývala aktuální situací v Norsku z hlediska úrovně azylového řízení a potencionální překážky bránící v realizaci předání žalobce do této země.

V této souvislosti nelze nezmínit, že ani sám žalobce v předmětném soudním řízení nenamítal, že žalobou napadené rozhodnutí mu způsobuje nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života. Žalobce nechtěl a nadále nechce na území České republiky zůstat, původním cílem jeho cesty bylo Německo, třebaže dle jeho sdělení jeho žena a děti žijí na území Norska. Jedná se tedy o odlišnou situaci, než kterou se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve svém výše citovaném rozhodnutí, neboť v něm účastnice řízení nechtěla území České republiky opustit, a jak již bylo uvedeno výše, na jeho případ se zákon o azylu nevztahuje.

Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem soud argumentaci žalobce, že se správní orgán nezabýval přijatelností jeho předání do Norska, vyhodnotil jako ryze účelovou, která má pouze zajistit svobodu pohybu žalobci a umožnit mu dokončit cíl své nelegální cesty po Evropě, tj. dostat se do Německa, tedy aby žalobce mohl dál porušovat právní předpisy Evropské unie a České republiky, neboť nemá pro tato území povolení k pobytu, nedisponuje cestovním dokladem, který podle svého tvrzení cestou ztratil, a navíc to vše za situace, kdy žalobce je veden v systému SIS II jako nežádoucí cizinec, jemuž je zakázán vstup do Schengenského prostoru a Norskem je mu uloženo správní vyhoštění až do 17. 8. 2017. O zjevné účelovosti námítky žalobce ohledně absence odůvodnění o přijatelnosti předání žalobce do Norska svědčí i fakt, že dle sdělení žalobce v Norsku žije jeho družka a děti, přičemž žalobce v průběhu svého zajištění správnímu orgánu zaslal dne 13. 12. 2016 žádost o sloučení se svou rodinou v Norsku.

Ze správního spisu dále vyplývá, že žalovaná se o odmítnutí přijetí žalobce na území Norska dozvěděla až dne 14. 12. 2016. Nelze tak přisvědčit argumentaci žalobce, že ho měla již 6. 12. 2016, tj. dnem zaslání negativní odpovědi norské strany ze zajištění propustit, neboť odpadl důvod zajištění. O postupu vedoucího k propuštění žalobce ze zajištění tak žalovaná mohla přikročit nejdříve 14. 12. 2016, kdy se dozvěděla o negativní odpovědi Norska. Tento postup ovšem legitimně žalovaná nezvolila, neboť zároveň byla informována, že žalobce podal dne 13. 12. 2016 žádost o sloučení se svou rodinou v Norsku, a proto správní orgán zaslal norské straně žádost o znovuposouzení přijetí žalobce zpět na území Norska. Dublinské řízení tak ještě nebylo ukončeno, neboť sám žalobce podal žádost o znovuposouzení. Norské straně byla stanovena lhůta pro odpověď do 28. 12. 2016, přičemž odpověděla dne 22. 12. 2016, že svou odpovědnost opětovně zváží, pokud jí bude doručeno písemné prohlášení družky žalobce. Na základě této odpovědi, v níž norská strana připustila možnost, že Norsko je příslušné k vydání rozhodnutí o žádosti žalobce, a tedy možnost jeho přijetí na území Norska, správní orgán požádal žalovanou o prodloužení zajištění žalobce v souladu s ust. § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců z důvodu probíhajícího dublinského řízení. Norská strana dne 17. 1. 2017 zaslala správnímu orgánu odpověď, v níž souhlasila s přijetím žalobce zpět na své území. Správní orgán proto požádal žalovanou o prodloužení zajištění žalobce nejdéle do 28. 2. 2017, neboť toho dne uplyne lhůta k realizaci předání žalobce do odpovědného členského státu.

Soud má za to, že v případě žalobce je rozhodnutí o opětovném prodloužení jeho zajištění zcela namístě a představuje přiměřené opatření státu vůči porušování právních předpisů České republiky a Evropské unie ze strany žalobce. V této souvislosti je třeba zdůraznit, že ačkoliv jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany nebylo v předchozích letech Norskem vyhověno, bylo mu uloženo správní vyhoštění a zákaz vstupu na území schengenského prostoru, kdy byl dokonce deportován i do země svého původu, tak žalobce neupustil od svého dalšího protiprávního jednání, nerespektoval právní řád členských států Evropské unie ani České republiky, vědomě porušil udělený zákaz vstupu na území Schengenského prostoru, přičemž si pro svoji nelegální cestu ani nezajistil cestovní doklad. Ze správního spisu zřetelně vyplynulo, že žalobce svým jednáním po celá léta opakovaně vědomě porušoval zákonné normy členských států Evropské unie a České republiky, a proto je soud toho názoru, že v daném případě žalovaná zcela legitimně použila institutu prodloužení zajištění, neboť zájem nad dodržováním veřejného pořádku a právních předpisů České republiky a Evropské unie převážil nad osobní svobodou žalobce. V této souvislosti nelze navíc přehlédnout fakt, že k opětovnému prodloužení zajištění došlo z důvodu žádosti žalobce o sloučení se svou rodinou v Norsku, a tedy stále probíhajícímu dublinskému řízení. Vzhledem ke skutečnosti, že žalobce byl z Norska v minulosti deportován, nelze požadavek Norska ohledně písemného prohlášení družky žalobce považovat za nestandardní, nýbrž za zcela namístě, ačkoliv to znamenalo prodloužení v odpovědi norské strany, což mělo za následek opětovné prodloužení zajištění žalobce. Žalobce totiž v průběhu dublinského řízení změnil svůj postoj a správní orgán i norská strana na změnu postoje musely adekvátně reagovat.

Nelze souhlasit s názorem žalobce, že došlo k nastoupení domněnky souhlasu s převzetím žalobce, neboť norská strana ve stanovené lhůtě odpověděla, že svou odpovědnost opětovně zváží. Je pravdou, že norská strana v dané lhůtě konkrétně neodpověděla, zda svou odpovědnost odmítá nebo přijímá. V tomto směru soud podotýká, že norská strana musela vyzvat družku žalobce, k zaslání odpovědi jí určit lhůtu, družka žalobce musela norské straně zaslat odpověď a následně z této odpovědi mohla norská strana vyvodit svou odpovědnost a odpovědět správnímu orgánu. Nelze přehlédnout, že nastalou situaci si žalobce zapříčinil sám svým jednáním, když po státech evropské unie cestoval nelegálně i přes uložený zákaz vstupu na Schengenské území a následně po svém zajištění požádal o opětovné posouzení, neboť podal žádost o sloučení se svou rodinou v Norsku. Soud se nedomnívá, že žalovaná pochybila, když započala šesti týdenní lhůtu na realizaci předání žalobce do Norska počítat ode dne zaslání odpovědi norské strany, která tak učinila dne 17. 1. 2017, neboť ve lhůtě stanovené do 28. 12. 2016 norská strana správnímu orgánu dne 22. 12. 2016 odpověděla, ač se jednoznačně ke své odpovědnosti nevyjádřila. Norské straně tak žádná lhůta k podání odpovědi podle dublinského nařízení neběžela. Nicméně opatření podkladů pro norskou stranu podstatné k posouzení žádosti žalobce vyžadovalo určitý čas. Bylo i v zájmu žalobce, aby si norská strana opatřila potřebné podklady pro znovu posouzení jeho žádosti, čehož si musel být vědom, neboť nevyužil možnosti podat opravné prostředky proti rozhodnutí příslušného správního orgánu o nepřipustnosti jeho žádosti o mezinárodní ochranu na území České republiky a zastavení řízení o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce sám tak měl zájem na tom, aby norská strana opětovně posoudila jeho žádost, což sám žalobce ve své replice uvedl.

V daném případě soud neshledal, že by žalobou napadené rozhodnutí vzešlo z nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci ohledně neposouzení přijatelnosti předání žalobce do Norska, jak již konstatoval výše, ani že žalovaná pochybila v počítání běhu lhůty

k realizaci předání žalobce. Naopak, soud má za to, že žalobou napadené rozhodnutí bylo postaveno na úplně zjištěném, zákonném a přesvědčivém skutkovém stavu věci, přičemž není v rozporu s dublinským nařízením ani s judikaturou Nejvyššího správního soudu, na niž odkazoval žalobce. Skutkový stav ohledně prodloužení zajištění žalobce za účelem jeho předání podle právního předpisu EU do Norska byl tedy žalovanou stranou řádně zjištěn, přičemž její hodnocení a úvah vedoucích k vydání rozhodnutí byl v dostatečném rozsahu a správně předestřen v odůvodnění jejího rozhodnutí.

S ohledem na výše uvedené dospěl soud tedy k závěru, že žaloba není jakkoliv důvodná, a proto ji ve výroku rozsudku ad I. podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Současně v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku rozsudku ad II. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalované nad rámec její úřední činnosti žádné náklady řízení nevznikly, přičemž ta je ani nepožadovala.

O přiznání odměny ustanovenému advokátovi soud rozhodne samostatným usnesením.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 23. února 2017

JUDr. Markéta L e h k á, Ph.D. v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová